

Spomini ...

... na kanjo

Nekega dne je naš oče, ki se je vračal ravno z dela v gozdu, že od daleč zaklical:

“Prite gvat, koj sm našu v lesu.” (Pridite gledat, kaj sem našel v gozdu). Vsak dan je oče namreč šel na delo v grajski gozd, kjer je že leta opravljal zelo naporno delo gozdnega delavca. Podiral je smreke in druge orjake, kot so bukev, dob ali jesen. Delo je bilo nevarno in otroci smo vedno bili zelo veseli, če se je vrnil sicer zelo utrujen, ampak zdrav domov. Tokrat pa smo bili še posebej veseli in radovedni. Hiteli smo mu naproti in klicali: “Koj si našu, prkaži.” (Kaj si našel, pokaži). V rokav delovne jope je imel zavito nekaj rjavo – sivega, ki se je od časa do časa s tankim glasom in tihim “civ civ” oglašalo. Bil je mladič kanje ali mišarja, kakor imenujemo veličastno ptico, ki se prehranjuje večinoma z mišmi ali drugimi malimi živalmi. Vsekakor je zelo lepo opazovati kanjo, če se s pomočjo termike dviguje visoko v zrak in spušča svoj “ciuuu ciuuu”. “Rojtam si je habu zvomu”, (Verjetno si je zlomil peruti) je rekel oče, mi pa smo vsi nenkrat hoteli božati to čudovito ptico. Toda oče nam je rekel, da moramo zelo previdno ravnati z mlado kanjo, tako da bo čimprej ozdravela.

Od tega dne naprej smo se zelo zavzeto brigali za Miškeja in ga hranili z majhnimi koščki mesa ali tudi s črvom, če si ga je kdo od nas upal vzeti v roke. Ja,

Miškej smo imenovali najdenca, saj se v naravi preživlja predvsem z miškami. Ko je minilo nekaj dni, sva z bratom imela sijajno zamisel. “A misliš, da ži more frkat?” (A misliš, da že more leteti?), me je vprašal brat. “Pa skusma” (Poskusiva), sem mu odgovoril.

Pa res: previdno je brat vzel Miškeja in šla sva na travnik, kjer sva hotela izpeljati “eksperiment letenja”. Dogovorila sva se, da bo eden spustil kanjo, drugi pa jo bo v razdalji dveh metrov spet ujel.

Ko je Miškej razprl peruti, sva bila kar očarana, kako velika in kraljevska je ta žival. Zdaj je Miškej tako močno začel frfotati s perutmi, da ga je brat komaj še mogel držati. Ko ga je spustil, so se peruti mirno zravnale in Miškej je pri-

letel v moje roke. To se je ponovilo nekajkrat in oba sva bila zelo zadovoljna in srečna, kako dobro napreduje. Naslednji dan sva najino "igrico" ponovila, oziroma sva jo hotela ponoviti.

Pa se je pripetilo to: seveda sva razdaljo povečala za kakih pet metrov in upala, da bo Miškej spet priletel v moje roke. Pa ni bilo tako. Ko ga je brat spustil v zrak, je Miškej nekajkrat zamahnil s perutmi in meter nad mano v drsnem

letu letel proti gozdu in med smrekami izginil pred najinimi očmi. Hitela sva za njim, a ga nisva več dohitela, tudi iskanje v gozdu je bilo zaman. Kako smo bili žalostni!

Oče pa je dejal, naj bomo srečni in veseli, da je Miškej ozdravel in našel spet svoj naravni življenjski prostor. Še dolgo smo vsak dan visoko v zraku opazovali orjaške lete kanj in upali, da je med njimi tudi naš Miškej.